

สารบัญ

บทที่ 1	การปิดฉากของความสงบสุขและคำขู่	23
บทที่ 2	การพังทลายของความทรงจำและความว่างเปล่า	49
บทที่ 3	การคลี่คลายความทรงจำและสายฟ้าฟาด	107
บทที่ 4	อักษรแห่งความโกรธแค้นและบาตร	243
บทที่ 5	คำบอกใบ้จากคลิปวิดีโอและศพ	291
บทที่ 6	เจตนาสังหารสุดท้ายและบทลงเอย	361
บทส่งท้าย	เทพสายฟ้า	421

“ยูจิ่ง ถ้าไม่ระวังเดี๋ยวจะพลัดตกลงไปนะ”

ลิบเอ็ดโหมงกว่า เอ็ดลีโกะส่งเสียงเรียกไปทางระเบียง
หลังกลับจากซื้อของ

วันนี้วันเสาร์ ฝนตกข้ามวันตั้งแต่เมื่อวานที่เป็นวัน
ทานาบาตะ¹ ท้องฟ้าที่มองเห็นจากชั้นสี่ของแมนชั่นมีสีคราม
ดั่งระบายสี ยูมิวัยสี่ขวบนั่งยอง ๆ ที่ระเบียง หันหลังให้เสื้อผ้า
ซักแล้วของเราสามคนที่ห้อยลงมาจากพวงตากผ้า เธอใช้
หินชนวนขีดเขียนเล่นบ้าง แหงนมองเครื่องบินที่บินผ่านไปบ้าง
นับหลังคาบ้านเรือนบ้าง

“ยูคุง จะฝึกใช้มีดทำครัวก็โอเคหรอกนะ แต่ต้องคอยดู
ยูจิ่งด้วยสิ ปล่อยให้เล่นตรงนี้นั้นอันตรายออก”

---

¹ วันที่ 7 กรกฎาคมของทุกปี เชื่อกันว่าเจ้าหญิงทอผ้ากับชายเลี้ยงวัวพบกันได้แค่ปีละครั้ง
ในคืนวันนี้ ตามธรรมเนียมชาวญี่ปุ่นจะเขียนคำอธิษฐานใส่กระดาษแล้วไปแขวนกับต้นไม้

ผมชื่อยูกิอิโตะ จึงมีชื่อเล่นว่า “ยูคุง” ส่วนยูมิมิมีชื่อเล่นว่า “ยูจัง” เหมือนจะชวนให้สับสนได้ง่าย แต่ที่จริงไม่ใช่อย่างนั้น พวกเราไม่เคยฟังผิดและไม่เคยถูกเรียกชื่อผิดด้วย

“ผมก็คอยดูอยู่นะ”

“โกหก”

เอ็ดลีโกะแฉจนกระเป๋าทิ้งกับพนักเก้าอี้โต๊ะกินข้าว เอาของในถุงขอบปิ้งไปเก็บในตู้เย็น

“ดูอยู่จริง ๆ”

ระหว่างฝึกใช้มีดในครัว ผมคอยหันไปมองยูมิเป็นระยะ ๆ แต่ที่หันไปก็แค่อยากรู้ว่าลูกสาวทำอะไรอยู่ ไม่ได้เป็นห่วงว่าเธอจะพลัดตกลงไป เพราะต่อให้ลูกสาววัยสี่ขวบพยายามอย่างไร ก็ปีนข้ามรั้วแบบนี้ไม่ไหวอยู่แล้ว

“ตรงนั้นก็เหมาะให้เล่นคนเดียวต๊อกร”

ยูมิมิยังไม่โตพอจะออกไปเล่นข้างนอกคนเดียว แล้วครอบครัวเราก็ไม่ค่อยมีโอกาสพาลูกไปสวนสาธารณะ สุดท้ายจึงเอาแต่เปิดโทรทัศน์ให้ลูกดูในห้อง เมื่อคืนเราเลยเพิ่งคุยกันว่าแบบนี้ไม่ได้รับการแล้ว

“ไม่ได้นะ อันตรายออก ขนาดที่โรงเรียนของฉันทันทียังมีกรณีเด็กได้รับบาดเจ็บหนักเพราะเกิดเหตุการณ์ที่ผู้ใหญ่อย่างพวกฉันทันจินตนาการไม่ออกเลยด้วยซ้ำ”

เอ็ดลีโกะเริ่มทำงานเป็นครูโรงเรียนประถมหลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย ปีนี้ทำงานเป็นปีที่หกแล้ว

“เออ ถ้ามีของให้เด็กปั้นได้อย่างถึงน้ำพลาสติกก็อันตราย
อยู่หรอก แต่บ้านเราไม่ได้วางอะไรไว้เลย เพราะนั่นไม่เป็นไร
หรอก ส่วนสูงของลูกก็เพิ่งยกมือแตะขอบบนสุดของร้วได้แบบ
ฉิวเฉียดเท่านั้นเอง”

ผมมองไปทางระเบียง ยูมิจ่อปลายจมูกใกล้ต้นอาซามิ²
ในกระถาง จ้องมันเป่งอย่างสังเกตเห็นง่าม เม้มปากแน่น ดวงตา
กลมโตเป็นประกาย ใบหน้าด้านข้างเวลาแสดงความสนใจ
บางสิ่งอย่างแรงกล้าแบบนี้ของเธอ ผมเห็นจนคุ้นตาแล้ว

ดอกของอาซามิตันนั้นเพิ่งบานได้ราวหนึ่งสัปดาห์ อาจ
เพราะอิทธิพลของเพลงป๊อปยุคโซวะ คนเลยมักคิดว่าฤดูของ
อาซามิคือฤดูใบไม้ร่วง แต่ที่จริงดอกของมันบานในฤดูร้อน
อาซามิตรงระเบียงก็ออกดอกสีม่วงแดงแสนสวยในเดือน
กรกฎาคมของทุกปี พอดอกไม้ร่วงโรย ผมจะรวบรวมเมล็ด
เก็บไว้เสมอ ถอนต้นอาซามิที่เหี่ยวเฉาทิ้งไป จากนั้นโรยเมล็ด
รดน้ำ ให้อุ๋ย แล้วรอให้ดอกไม้บานอีกครั้งในฤดูร้อนหน้า ยูมิ
อุตสาหะใช้ปากกาเมจิกเขียนบนกระถางต้นไม้สีขาวอย่างมีน้ำใจว่า
“อาจิมิของปีะป่า”

“จะว่าไปปีนี้อาซามิตันเล็กกว่าปกตินะ ใส่ปุ๋ยน้อยไป
หรือเปล่า”

---

² พืชในวงศ์ทานตะวัน ในญี่ปุ่นมีเกือบ 60 สายพันธุ์ ดอกเป็นเส้น ๆ มีสีม่วงแดง ใบแหลม
มีหนาม

ผมพยายามเบียดประเด็นแต่ไม่เป็นผล เอ็ดลีโกะยัง
ส่งเสียงเรียกไปทางระเบียง

“ยูจิ้ง อันตรายนะ เข้ามาเถอะ”

ยูมิคุยสั้น ๆ กับต้นอาซามิแล้วกลับเข้าห้องแต่โดยดี

“เล่นอะไรกันดี”

“คิดเองสิ ไอะ ไอเตยตีนี่นา ยูคุง”

เมื่อเห็นของในมือผม เอ็ดลีโกะก็ปรบมือให้เบา ๆ วัตถุ
สีขาวบนเขียงคือแป้งสาลีที่นวดจนแข็ง ผมกำลังฝึกหั่นวัตถุดิบ
เป็นรูปร่างต่าง ๆ เพื่อตกแต่งอาหาร โดยจินตนาการว่าแท่ง
แป้งสาลีคือแตงกวา เนื่องจากมันสามารถนำกลับมาใช้ซ้ำก็ครั้ง
ก็ได้เหมือนดินเหนียว จึงเหมาะสำหรับใช้ในการฝึก ได้ยินว่าเมื่อ
ก่อนสมัยพ่อเริ่มเรียนรู้การทำอาหารก็ฝึกด้วยวิธีนี้เช่นกัน

“ทำได้เร็วขึ้นเยอะแล้วล่ะ”

“ตั้งแต่วันนี้จะไปช่วยงานที่ร้านแล้วใช่ไหม”

“ใช่ ๆ”

หลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย ผมก็เข้าทำงาน
ในบริษัทขายเครื่องใช้ในครัว แต่หลังแต่งงานกับเอ็ดลีโกะที่คบ
กันมาตั้งแต่สมัยเรียนจนกระทั่งยูมิสึมตามดูโลกในปีต่อมา บริษัทนั้น
ก็ล้มละลาย เผอิญว่าพนักงานพาร์ทไทม์ในร้านอาหารญี่ปุ่น
ชื่อ “อิตซุซุ”³ ของพ่อลาออกพอดี ผมจึงตกลงไปช่วยงานในครัว

---

³ ความหมายคือการหุงข้าวหนึ่งครั้ง

โดยรับค่าจ้างรายชั่วโมงไปพลาจ ๆ ระหว่างทำงานทำ ช่วงแรก
ตั้งใจจะทำงานพิเศษแค่ชั่วคราว แต่มีอยู่วันหนึ่งตอนผมล้างผัก
อยู่ในครัว พ่อเปรยว่า

สักวันลูกจะมารับช่วงร้านนี้ต่อไหม

พอลืมบ้านมาลองปรึกษาเอ็ดลีโกะ เธอก็เห็นดีเห็นงาม
ด้วยว่าถ้าผมอยากทำก็เอาสิ ไม่บ่นหรือแสดงความกังวลสักคำ
นับตั้งแต่นั้นมาผมก็ใช้เวลาหนึ่งปีกับการเป็นเชฟฝึกหัด
ในวัยยี่สิบแปดปี

“จะลองของจริงเลยไหม”

เอ็ดลีโกะส่งสายตาไปทางตู้เย็นแล้วยกคิ้วขึ้นลง หลังฝึก
หั่นวัตถุดิบตกแต่งด้วยแป้งสาลีที่นิ้วจนแข็งตัว ผมจะทำทายกับ
แตงกวาของจริงเป็นประจำ

“อย่าเพิ่งดีที่ว่า ฝึกอีกรอบก่อน”

ผมกำก้อนแป้งสาลีด้วยนิ้วที่แตะน้ำให้ชื้น นวดให้มันมี
รูปร่างเหมือนแตงกวาอีกหน ผมยังใช้มีดทำครัวไม่คล่องสักที
มีเฉพาะการปั้นแป้งให้เหมือนแตงกวาของจริงนี่แหละที่ทำได้
อย่างชำนาญชำนาญ

“ถ้าฝึกกับเชียงที่ร้านได้ก็ดีเนอะ”

“พ่อใช้พื้นที่ในร้านเตรียมวัตถุดิบนะ แล้วฝึกอยู่ที่นี่ก็จะได้
คอยดูยูมิด้วย”

นี่ก็จะโดนบ่นว่าคอยดูที่ไหนกันล่ะ แต่เธอไม่ยกบ่น

“...ถ้าอาศัยอยู่ด้วยกันแล้ว อาจจะมีสะดวกรื่นหลาย ๆ อย่าง
ก็ได้เนะ”

“อาศัยอยู่กับใครเธอ”

“คุณพ่อไง”

“นี่เธอพูดจริงหรือ”

“คุณจะช่วยคุณพ่อทำร้านอิตซูไปตลอดแล้วใช่ไหมล่ะ ทั้งสองบ้านอยู่ใกล้กันก็จริง แต่ยังไงก็ห่างกันตั้งสามสถานีรถไฟ ครอบครัวย้ายไปอยู่ที่นั่นน่าจะสะดวกขึ้นหลายอย่าง เวลาเที่ยงว่างก็ฝึกใช้มีดทำครัวได้ด้วย เอ ถึงจะบอกว่าย้ายบ้าน แต่กรณีของคุณคงต้องเรียกว่ากลับไปอยู่บ้านเดิมมากกว่า”

ชั้นสองของร้านเป็นพื้นที่อยู่อาศัย ผมเคยอาศัยอยู่ที่นั่นกับพ่อ

ความจริงพี่สาวที่ชื่ออามิกิน่าจะได้อาศัยอยู่ที่นั่นด้วยกัน หลังย้ายจากจังหวัดหนึ่งมาอยู่จังหวัดไซตามะแห่งนี้ พวกเขาสามคนใช้ชีวิตในอพาร์ทเมนต์คับแคบระยะหนึ่ง แต่ตอนผมขึ้นชั้น 3 พ่อตัดสินใจซื้ออาคารร้านค้าพร้อมเฟอร์นิเจอร์ที่มีพื้นที่อยู่อาศัยในตัวเพื่อเปิดร้าน ทว่าหลังจากพ่อเล่าแผนการนั้นให้พวกผมฟัง พี่สาวก็ออกจากบ้านไป เหลือแค่ผมกับพ่ออาศัยอยู่บ้านใหม่ด้วยกันสองคน แต่สุดท้ายผมก็แต่งงานแล้วย้ายมาอยู่แมนชั่นแห่งนี้ ปัจจุบันจึงมีแค่พ่อที่อาศัยอยู่ชั้นสองของร้าน

“ที่โน่นมีหลายห้องด้วย ไม่ใช่กิน่าเสียตายออก ยังไงพอคุณพ่อแก่ตัวลงในอนาคต พวกเราก็คงย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับคุณพ่ออยู่ดี”

ผมกลืนคำว่าแต่ลงคอ

เอ็ดดีโกะไม่เคยเห็นเนื้อแท้ของพ่อผม เธอรู้จักแค่พ่อ
ที่ทำงานในครัวของร้านอิตซุยะและพ่อที่เล่นกับยูมิตอนพวกผม
พาลูกไปเยี่ยมเท่านั้น เวลาว่างจากงานหรือเวลาหลังเลิกงาน
พ่อมักเขม่นมองไปที่ใดไม่รู้ด้วยนัยน์ตาเหมือนโพรงมีด

ผมรู้อยู่แล้วว่าพ่อมองอะไรอยู่ แต่ไม่เคยเล่าให้เอ็ดดีโกะ
ฟัง รู้ทั้งรู้ว่าต้องเล่าให้เธอฟังสักวัน ทว่าเวลาก็ไหลผ่านไปเรื่อย ๆ
โดยที่ผมทำใจเล่าไม่ลงทั้งก่อนและหลังแต่งงาน

“ตอนนี้คุณพ่ออายุเท่าไรแล้วนะ ห้าสิบหรือ”

“ห้าสิบสี่”

“พอเด็กคนนั้นอายุสิบขวบ คุณพ่อก็หกสิบสี่นะ”

เราสองคนหันไปมองในห้องนั่งเล่น ยูมิกานนิทานภาพ
บนพรม ชมบุขมิบปากอ่านเรื่องราวที่พิมพ์ด้วยอักษรธิรานะ
พี่สาวของผมเป็นคนซื้อนิทานภาพเล่มนี้ให้ เรื่องราวเกี่ยวกับ
หิ่งห้อยและดวงกว้าง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วดวงกว้างมีลูกแก้ว
เรืองแสงที่ปลายเขา แต่อยู่มาวันหนึ่งก็ถูกหิ่งห้อยขโมยมันไป
อะไรทำนองนั้น ทว่าในนิทานภาพมีสิ่งที่โดดเด่นยิ่งกว่าหิ่งห้อย
กับดวงกว้าง ซึ่งก็คือ “มนุษย์หัวใจ” ที่ยูมิวาดได้ด้วยปากกา
เมจิกสีแดง พ่ออ่านนิทานภาพเล่มเดิมหลายรอบจนเบื่อ ยูมิจะ
วาดตัวการ์ตูนของตัวเองไว้ในนั้นเสมอ ที่แรกผมก็เดือนลูกอยู่
หยุก แต่เอ็ดดีโกะบอกว่าปล่อยให้ลูกทำตามใจก็ได้ หลังจาก

นั่นผมเลยปล่อยให้ลูกเล่นตามสบาย เพิ่งรู้จักสุภาษิต “ตัดเขา
วุ้นนัวว้าย”⁴ เพราะเอ็ดดี้โกะบอกในตอนนั้นแหละ

“ฮะ ผ้า”

จู่ ๆ เอ็ดดี้โกะก็ตบไหล่ผมดังเพียะ

“หือ”

“ผ้า ลืมซื้อเลย ผ้าสำหรับทำกระเป๋า”

เธอหมายถึงกระเป๋าหิ้วที่จะให้ยืมใช้เวลาไปกลับโรงเรียน
อนุบาล

ไม่รู้ว่โรงเรียนอนุบาลเป็นแบบนี้เหมือนกันหมดทุกที่
หรือเปล่า แต่มีกฎว่กระเป๋าสำหรับเอาไปใช้ที่โรงเรียนอนุบาล
จะต้องเป็นกระเป๋าทำมือที่ผู้ปกครองทำเอง สมัยเพิ่งเข้าโรงเรียน
อนุบาล เอ็ดดี้โกะเย็บมันในยามดึกจนเสร็จ แล้วเมื่อวานมันก็
ขาดเสียแล้ว เอ็ดดี้โกะสังเกตเห็นตอนไปรับยืมที่โรงเรียนแล้ว
หยิบกระเป๋าจกัซ้หวางของในห้องเรียน กระเป๋านั้นหนักขาดตรง
รอยต่อระหว่างสายหิ้วกับตัวกระเป๋ามีเหมือนถูกกระชากแรง ๆ
รอยขาดเป็นทางยาวมาถึงตัวกระเป๋าด้วย ไม่นั่นใจว่เด็กโรงเรียน
เดียวกันทำมันขาดระหว่างเล่นกัน หรือมีใครมาแกล้งทำให้ขาด
เอาเป็นว่มันไม่อยู่ในสภาพที่จะเย็บซ่อมได้ เอ็ดดี้โกะจึงตั้งใจจะ
เย็บกระเป๋าใบใหม่ให้ในช่วงเสาร์อาทิตย์

---

⁴ การพยายามตัดเขาวัวให้ตรงกลับจะเป็นการทำให้วัวตายหมายความว่าพยายามแก้ไข
ข้อบกพร่องเล็กน้อยอาจทำให้เกิดความเสียหายใหญ่ได้

“นี่ ยูจัง ห่มม้าจะออกไปซื้อผ้ามาทำกระเป่านะ”

ยูมิเงยหน้าจากนิทานภาพ ยิ้มจนแก้มสีชมพูแทบปริ
ราวกับว่าแม่เย็บกระเป่าให้เสร็จแล้ว

“เอาเหมือนเดิม”

“เอาเหมือนเดิมนะ ห่มม้าจะลองหาดู”

จากที่เอ็ดลีโกะเล่า ตอนเห็นกระเป่าขาด ยูมิทำหน้าที่
ทว่าพอทั้งคู่กลับถึงบ้าน ลูกกลับร้องไห้โฮขึ้นมาปုပ်ปုပ်ในจังหวะ
ที่เอ็ดลีโกะทำท่าจะหย่อนมันลงถึงขยะ ขนาดบอกว่าจะไม่ทิ้งแล้ว
จะเก็บมันไว้เป็นอย่างดี ยูมิก็ยังไม่หยุดร้องไห้ง่าย ๆ ที่จริงอาจ
จะเศร้ามากที่กระเป่าขาดแต่อดทนมาตลอดก็ได้ หรืออาจเศร้า
ที่จะต้องลาจากมันก็ไม่รู้เหมือนกัน หลังกลับจากทำงานที่ร้าน
อิตซุยะและฟังเอ็ดลีโกะเล่าเรื่องนั้น ผมพินิจใบหน้ายามหลับของ
ลูกสาวพลางครุ่นคิดถึงความรู้สึกของเธอ ลมหายใจยามหลับไหล
ระบายออกจากจมูกเล็กจ้อย ลูกตาใต้เปลือกตาบางขยับไม่หยุด
สงสัยจะเกิดเหตุการณ์วุ่นวายในความฝัน

“งั้นฉันไปซื้อก่อนนะ ยูคุง พยายามเข้าล่ะ”

เอ็ดลีโกะหยิบกระเป่าสตางค์จากกระเป่าถือแล้วเดินไปที่
ประตูห้อง ตอนเธอดันประตูเปิด ลมจากระเบียงพัดเข้ามา
ในห้อง ได้กลิ่นหอมของเสื้อผ้าที่ตากไว้

“...อยากออกไปที่ระเบียงไหม”

ผมรอให้ประตูห้องปิด แล้วค่อยยิ้มกว้างให้ยูมิ

“ได้เหวอ”

ดวงตาทั้งสองข้างของลูกสาวเบิกโต

“แต่เป็นความลับนะ ความลับ ไปเล่นเถอะ”

ยูมิพยักหน้าหงิก ๆ วางนิทานภาพที่กางอยู่บนพื้นไว้
อย่างนั้นแล้ววิ่งไปเปิดประตูมุ่งลวดออกกว้าง เธอออกไปที่
ระเบียง สวมรองเท้าแตะสีแดง มองล่อกลักซ้ายที่ขวาที่เหมือน
ใช้ความคิดว่าจะเล่นอะไรดี ผมหันไปทางตู้เย็นเพื่อหยิบแตงกวา
จังหวะนั้นก็เห็นนาฬิกาบนผนัง วันแรกที่ย้ายมาอยู่ห้องนี้ ผม
ออกไปโหมเซ็นเตอร์กับเอ็ดดี้โกะแล้วซื้อนาฬิกาอะนาล็อกที่พบ
เห็นได้คาดตื่นเรื่อนี้มาพร้อมฟูก กล่องใส่เสื้อผ้า และเมล็ดต้น
อาซามิ ทั้งที่เห็นมันแค่แวบเดียว แต่ตอนนี้ที่ผ่านมาสิบห้าปีแล้ว
ผมก็ยังจดจำเวลาที่เข้มนาฬิกาซื้อมาได้อย่างแม่นยำ เข้มชั่วโมง
อยู่ระหว่างเลขสิบเอ็ดกับเลขสิบสอง เข้มนาฬิกาชี้เฉียงลงไปทางขวา
นึกถึงทีไรจะไม่นึกว่าเป็นเวลาสิบเอ็ดโมงยี่สิบนาที แต่เป็นเวลา
ที่เหลืออีกสี่สิบนาทีจะเที่ยง สี่สิบนาทีก่อนจะถึงเวลา “12.00 น.”
ที่เขียนไว้ในหนังสือรับรองการเสียชีวิต

“...อ้าว”

ผมเปิดช่องเก็บผักในตู้เย็น ไม่มีแตงกวาอยู่ในนั้น นึกว่า
มีเสียอีก ท่าทางจะเข้าใจผิด ผมใช้โทรศัพท์มือถือโทรเข้าเบอร์
เอ็ดดี้โกะเพื่อฝากข้อความมาพร้อมผ้า ทว่าได้ยินเสียงเรียกเข้า
จากในกระเป๋าสีที่เธอวางทิ้งไว้ ถ้าออกไปที่ระเบียงอาจจะเห็น
เอ็ดดี้โกะก็ได้ เวลาไปย่านร้านค้าเธอจะเดินผ่านถนนด้านล่าง
เสมอ น่าจะเห็นเธออยู่ตรงนั้น แต่ถ้าตะโกนเรียกจากชั้นบน
จะน่าอายไปหน่อยหรือเปล่าหนอ

“พอไปข้างล่างเดี๋ยวนะ”

“ไปทำไม”

“แต่งวานะ แต่งกวา แป็บเดียวพอกก็กลับมาแล้ว”

ผมสวมรองเท้าแตะ เดินออกจากประตูห้องโดยไม่ล็อกกุญแจ มั้วรอลิฟต์จะไม่ทันกาล ผมจึงวิ่งลงบันไดไปถึงชั้นหนึ่ง พอเดินออกจากประตูหลังของแมนชั่นมาถึงถนนใต้ระเบียบ เห็นแผ่นหลังของเอ็ดดี้โกะอยู่ตรงนั้นดังคาด จะตะโกนเรียกเธอหรือวิ่งไปหาเธอดี หลังลึงเลอยู่ครู่สั้น ๆ ผมยกสองมืออเข้าหากันเป็นโทรซิ่ง ทันใดนั้นรถขนาดเล็กลีเกิ้ลสาวคันหนึ่งก็แล่นแข่งผมไปช้า ๆ ทางขวามือ

เงาเล็กแวบผ่านทัศนวิสัยในแนวตั้ง

ตอนตระหนักว่าบางสิ่งร่วงตกลงมาเป็นตอนที่วัตถุดังกล่าวกระแทกใส่กระจกหน้าของรถที่กำลังจะวิ่งผ่านตรงหน้าผมจัง ๆ รถเร่งความเร็วฉับพลัน วาดโค้งวิ่งห่างไป เห็นได้ชัดว่าคนขับเหยียบผิดเป็นเหยียบคันเร่ง รถพุ่งด้วยความเร็วสูงลึบเข้าใกล้แผ่นหลังของเอ็ดดี้โกะ ร่างของเธอลอยในอากาศพร้อมเสียงกระแทกดังตึง เวลานั้นมือทั้งสองข้างของผมยังครอบอยู่ที่ปาก ความทรงจำต่อจากนั้นสับสนปนเปจนจำไม่ได้ว่าเหตุการณ์ใดเกิดก่อนหลัง

คนสัญจรเรียกกรถพยาบาล ผมหุ้อัจฉริยะจับใจความจากเสียงพูดรอบตัวไม่ได้ เห็นสมาชิกหน่วยกู้ภัยขยับเป็นภาพสลัวโลโก้บนแปดประหลาด ผมโทรหาพี่สาว แต่ขยับปากไม่ได้ ดังใจต้องการจนอีกฝ่ายถามกลับมาหลายต่อหลายครั้ง ร่างของเอ็ดดี้โกะนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้น แขนขาเหวี่ยงไปในทิศทาง

พิลึกพิลั่นประหนึ่งเต็นรำ หญิงชราที่ลงจากรถลั่นไปทั้งตัว
คุดเครื่องจักรที่พังแล้ว กระจกหน้าของรถแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
วัตถุที่ทำให้มันแตกนั้นกระจายเกลื่อนบนยางมะตอย ดิน
สีน้ำตาล ดอกไม้สีม่วงแดง เศษเครื่องเคลือบสีขาว มองเห็น
ตัวอักษรคำว่า “อาจิมิ” ตรงชิ้นส่วนหนึ่งในบรรดานั้น ผมวิ่งขึ้น
บันไดแมนชั่นแล้วพุ่งเข้าห้อง ยูมิวิ่งยิ้มแบ่นมาหาผม

“ดอกไม้ของป๊ะป๋าจะโตแล้วนะ”

รูมูกของเธอบานอย่างภูมิอกภูมิใจ

“ดอกไม้เนะ วางให้โดนแดดจะโตเร็วกว่านะ”

ทว่าตรงระเบียงไม่มีกระถางต้นไม้ ยูมิหันไปเห็นกิ่งซี่
ขอบบนของคอนกรีตที่อยู่ข้างราวจับด้วยความแปลกใจ

“หนูเอาวางไว้ตรงนั้นแท้ ๆ...”

บทที่ 1

การปิดฉากของ
ความสงบสุขและคำขู่

(1)

“ปลาบุรีที่ใส่ในชาบูปลาบุรีนี้ใช้ส่วนไหนของปลาบุรีนะ”

ยูมิแหวกม่านแขวน ชะโงกหน้าเข้ามาในครัวจากอีกฟาก
ของเคาน์เตอร์

“เมื่อก็ลูกค้าโตะสี่ถ้ามมา โตะที่ยกชาบูปลาบุรีไปเสิร์ฟ
เมื่อก็”

“ให้พ่อเป็นคนไปตอปปไหม”

เมื่อเห็นผมวางตะเกียบยาว ยูมิกสองมือห้าม

“อธิบายยากหรือ”

“เปล่า ง่าย ๆ ปลาบุรีที่ใส่ในชาบูปลาบุรีใช้เนื้อส่วนท้อง
แล้วปลาเป็นสามชั้นแล้วใช้ชั้นที่อยู่ฝั่งท้อง ร้านที่ใช้เนื้อส่วนหลัง
ก็มี แต่ชาบูปลาบุรีใช้เนื้อส่วนที่มีไขมันจะอร่อยกว่า”

“เนื้อส่วนท้อง ท้อง ไขมัน โอเค”

“วิธีดูปลาเวลาแล้มาเป็นชิ้นแล้ว ให้ดูว่าถ้าหนังที่ติดอยู่
เป็นสีเงินนั่นคือเนื้อส่วนท้อง ถ้าหนังเป็นสีดำนั่นคือเนื้อส่วนหลัง

ปลาส่วนใหญ่จะมีหลังสีดำ ท้องสีเงินใซ้ใหม่ละ เพื่อให้เวลา
อยู่ในน้ำจะได้มองเห็นได้ยากทั้งจากข้างบนและข้างล่าง”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

“เฮ้ ผวกเอาเจ้านี้ไปให้โตะสามที่อยู่ข้างกันด้วย ปลา
มากุโระทำแบบนุตะ¹ใส่ต้นหอม”

พอผมใส่แตงกวาและสลักลงในซามไบเล็กแล้วยื่นให้ ยูมิ
ก็เดินกลับไปให้โตะลูกค้ำพร้อมซามไบนั้น

ผมย่อสะโพกแอบคุโตะลูกค้ำจากใต้ม่านแขวน ลูกค้ำ
ที่ดื่มกันครั้งเเครงตรงโตะสามประกอบด้วยคุณเชวอะ ลูกค้ำ
ขาประจำที่ทำงานเป็นรองผู้จัดการสาขาของธนาคารท้องถิ่น
ในละแวกนี้ และชายหญิงสวมสูทที่เขาพามาด้วย รวมเป็นสามคน
ลูกค้ำตรงโตะสี่ที่กำลังกินซามบุปลาบุรีคือคู่สามีภรรยาวัยชราที่มา
ใช้บริการตั้งแต่สมัยที่ผมเริ่มมาช่วยทำอาหารที่ร้านอิตซูยะแห่งนี้
โตะอื่น ๆ ก็เต็มไปด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม พอพันกลางเดือน
พฤศจิกายนของทุกปี ลูกค้ำจะเพิ่มขึ้นอย่างเห็น คงเพราะใกล้
ถึงฤดูจัดงานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าของบริษัทต่าง ๆ คนจึงอยากมา
ดื่มเหล้ากันเฉพาะในหมู่คนสนิทกระมัง

หลังเกิดอุบัติเหตุครั้งนั้น ผมผวกยูมิไว้กับพี่สาวที่รีบรุดมา
แล้วมุ่งหน้าไปโรงพยาบาล ตอนไปถึงเฮ็ตส์โกะก็ตัวเย็นเฉียบ
แล้ว ผมบอกให้ยูมิรู้เกี่ยวกับการตายของแม่ในคืนนั้น ใช้เวลา

---

¹ นุตะเป็นอาหารดั้งเดิมของจังหวัดโคจิ ทำโดยการนำอาหารทะเลมาคลุกเคล้ากับซอสที่ผสม
กระเทียม มิโสะ และน้ำส้มสายชูเข้าด้วยกัน

นานกว่าเธอจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่หลังจากนั้นลูกสาวก็ร้องให้จ้าคอแทบแตก

ระหว่างฟังเสียงกรีดร้องร่ำไห้ของลูกสาว ผมสาบานในใจว่าจะไม่มีวันเล่าความจริงให้เธอรู้โดยเด็ดขาด

ผ่านไปสิบห้าปีนับจากนั้น

ยูมิอายุสิบเก้าปี เธอช่วยงานบริการลูกค้าที่ร้านอิตซุชยูไปด้วยระหว่างเรียนมหาวิทยาลัย

ทำงานพิเศษที่ชั้นล่างของบ้านตัวเองก็ได้แบบนี้ ไม่มีเรื่องไหนเลิศจนกว่านี้แล้วนี่นา

ก่อนหน้านี้เธอไม่เคยสนใจงานบ้านงานเรือน เพิ่งเสนอตัวแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยว่าจะช่วยเมื่อประมาณสองเดือนกว่าที่แล้วนี่เอง

งานพิเศษที่ทำอยู่ตอนนี้ไกลไปหน่อย แถมนักงานประจำยังชอบบอวอดเบงจนน่าอึดอัดด้วย อีกร้อยๆ ร้านอิตซุชยูมีข้าวเย็นให้พนักงานทำงานพิเศษด้วยใช้ไหมล่ะ พ่อจะได้ไม่ต้องลำบากทำสวนของหนูแล้วยกไปให้ข้างบนใจ

ผมไม่ได้ถามแต่ ๆ แต่ยูมิกลับอธิบายเหตุผลรัวเป็นปีนกลงานพิเศษที่ทำอยู่ตอนนี้หมายถึงงานที่สตูดิโอถ่ายภาพในศูนย์การค้า ระยะทางไม่ได้ไกลขนาดนั้น แถมนยังไม่เคยได้ยินเธอบ่นเรื่องพนักงานประจำมาก่อน ที่สำคัญที่สุดคืองานพิเศษที่นั่นน่าจะมอบประสบการณ์อันเป็นประโยชน์มากมายให้กับยูมิที่กำลังเรียนในสาขาการถ่ายภาพ

เธอดังเป็นห่วงผมที่สะท้อนใจจากการตายของพ่อ

หลังเอ็ดลีโกะจากโลกนี้ไป ผมพายุมิในวัยสี่ขวบกลับมายัง
ชั้นสองของร้านนี้และใช้ชีวิตร่วมกับพ่ออีกครั้ง จากนั้นก็เรียนรู้
การทำอาหารจากพ่ออย่างต่อเนื่องจนกระทั่งทำงานในครัวคนเดียว
ได้ ช่วงนั้นเองที่อาการปวดข้อเรื้อรังของพ่อหนักขึ้นกว่าเดิม
จนยืนในครัวไม่ค่อยไหว และเมื่อราวครึ่งปีก่อนก็ตรวจพบมะเร็ง
หลอดอาหาร แม้การผ่าตัดใหญ่จะสำเร็จลงด้วยดี แต่ก็เกิดภาวะ
เลือดออกในสมองตอนอยู่ในครัวที่ไม่ได้มาขึ้นเสียนานและถูก
นำตัวส่งโรงพยาบาล แล้วภายในวันนั้นคลื่นไฟฟ้าหัวใจก็ดับลง
อย่างง่ายตายในห้องผู้ป่วยท่ามกลางเสียงร้องระงมของจ๊กจั้น
เขาจากไปโดยไม่ได้สังเสียดด้วยซ้ำ เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อราว
สามเดือนก่อนนี้เอง เหลืออีกไม่กี่วันก็จะถึงวันเกิดครบรอบอายุ
เจ็ดสิบปีของเขา

ยูมิมาช่วยให้บริการลูกค้าตั้งแต่เปิดร้านจนถึงลาสต์ออร์เดอร์
ตอนห้าทุ่มสี่ปดาร์หกวัน เธอยิ้มแยมเสมอ คล่องแคล่ว
และเป็นที่ชื่นชอบของลูกค้า บางทีก็มีชายสูงวัยชวนเธอดื่มเหล้า
แต่แน่นอนว่าเธอปฏิเสธเพราะยังเป็นผู้เยาว์

“ลูกค้าโต๊ะสองอยากได้เหล้าญี่ปุ่นที่เข้ากับดับปลาหน้าวัว
ปรุงรสนะ”

ยูมิเลิกม่านแขวนพร้อมใบสั่งอาหารในมือข้างหนึ่ง

“เหล้าแบบเย็นหรือ”

“แบบเย็น”

“งั้นก็ชูยง เหยือกกับจอกเหล้าก็อันสั้นน้ำเงินทางขวาสุด
ตรงนั้น”

ซูงงเป็นเหล่าที่ผลิตในจังหวัดโคจิ ต่อมแล้วสดชื่น รสเปรี้ยวอ่อน ๆ ช่วยชะล้างลิ้นจึงเหมาะกับอาหารรสจัด

“วันนี้ยังไม่ได้ใช้กล่องเลยนะ”

ผมบึ่งคางไปทางริมเคาน์เตอร์ กล่องซิงเกิลเลนส์วางแหมะอยู่ตรงนั้น ยูมิเรียนการถ่ายภาพที่มหาวิทยาลัย เธอสนใจอยากถ่ายรูปผู้คนในเมือง ผมเลยเสนอว่าฉันเอากล่องมาวางที่ร้านตีใหม่ ลูกค้าขาประจำน่าจะยินดีให้ถ่าย แถมอาจเป็นจุดเริ่มต้นบทสนทนาได้ ยูมิเห็นดีเห็นงามด้วย พอลองเอากล่องมาวางบนเคาน์เตอร์ ผลลัพธ์ก็ดังคาด ระหว่างทำงานเป็นบริกร ยูมิขอถ่ายรูปลูกค้าขาประจำซึ่งอยู่ตรงที่นั่งลูกค้า ผมดูไม่ออกหรือกว่าเธอถ่ายเก่งหรือไม่เก่ง แต่เท่าที่ลองมาดูรูปถ่ายที่หลังทุกคนทำหน้าที่เป็นตัวของตัวเองอย่างยิ่งยวด

“เวลาที่ร้านยุ่ง ๆ ถ่ายไม่ได้หรอก เตียวได้โดนแ็ดกันพอดีว่าอย่ามัวทำเรื่องไม่เข้าท่า รีบเอาเหล่าไปเสิร์ฟได้แล้ว”

“ก็จริง”

หลังจากเราสองคนยิ้มเจื่อนให้กันในฐานะเพื่อนร่วมงาน ผมก็หยิบปลาหน้าวัวจากตู้เย็น ส่วนยูมิก็รินเหล่าซูงงใส่จอก

“ตัดสินใจเรื่องหัวข้อรูปถ่ายได้หรือยัง”

“รูปจบนะเธอ ยังเลย อดลั้งเลไม่ได้ล่ะ”

ตอนนี้เพิ่งเดือนพฤศจิกายน แต่มหาวิทยาลัยที่ยูมิเรียนจัดสอบปลายภาคไปเรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นไม่มีชั่วโมงเรียน แต่จะได้รับหน่วยกิตจากการส่งผลงานภายในสิ้นปี สาขาศิลปะให้ส่งรูปวาดไม่ก็งานแกะสลัก สาขาคดนตรีให้ส่งเพลง สาขาการ